

„Veikėjai tokie tikroviški su savo ydomis ir dorybėmis - neįmanoma jų nepamėgti. Neapolis čia taip pat tampa ryškiu personažu.“

— TripFiction

**MAURIZIO DE GIOVANNI**

# TAMSA

detektyvas

**ANTROJI „PICO FALKONĖS ŠUNSNUKIŲ“  
SERIJOS KNYGA**

BALTO



**MAURIZIO DE GIOVANNI**

# TAMSA

**ANTROJI „PICOFALKONĖS ŠUNSNUKIŲ“  
SERIJOS KNYGA**

Detektyvas

Iš italų kalbos vertė  
ENDAS DEINORAVIČIUS

**BALTO**  
Vilnius, 2023

## II

Vos pravėrus kabineto duris, jaunesniojo policininko Aragonos išraiška pasikeičia.

– Na štai, taip ir maniau. Dar tik dvidešimt po aštuonių, o jūs jau visi čia. Gal neturite asmeninio gyvenimo? Juk turite ir namus, ir vaikus, bent jau kai kurie, tad kaip suprasti, kad ir kiek anksti ateičiau, jūs visada čia?

Tokios Aragonos aimanos Picofalkonės komisariato kriminaliniame skyriuje jau buvo tapusios kasdienybe, mat šis kolega dažniausiai nepasirodydavo anksčiau nei porą minučių iki darbo pradžios.

Vicekomisaras Džordžijus Pizanelis trumpam liovėsi skaityti protokolą ir šelmiškai žvilgtelėjo pro akinių viršų.

– Dar minutė kita ir fiksuotume tavo vėlavimą, Arago\*<sup>\*</sup>. Gal net būtume priversti pareikalauti rašytinio pasiaiškinimo.

Aragona prisėdo ant stalo krašto ir įgudusiu judesiu nusiėmė žydro atspindžio akinius.

– Prezide, jei nebūtum išgirdęs mano balso, nė nebūtum pastebėjęs, kad manęs nėra. Sunki našta ta senatvė...

Vyriausias ir jauniausias kolegos dažnai pasierzindavo; vienas lyg profesorius paauklėdamas buką studentą, kitas pasišaipydamas iš neva senatvinės demencijos.

---

\* Arago<sup>o</sup> – sutrumpintai Aragona. Italų kalbos dialektuose dažnai aptinkamas skiemenų trumpinimas, vartojamas kreipiniuose. (*Čia ir toliau – vertėjo pastabos.*)

– Nepagaunu, kas per keistas noras čia sėdėti, kai lauke toks puikus oras. Gal kada paaiškinsite...

– Na, jei aštuntą ryto dar nebuvo registruota žmogžudysčių, tai nereikia, kad turime kur nors dykinėti, nemanai, Aragona? – pro monitoriaus šoną pažvelgė Otavija. – Ir nustok erzinti Pizanelį su tuo *prezidentu*... Kiek jis gali klausytis to paties.

– Otavija, štai ką tau pasakysiu: tu atvirai pavyduliuoji. Norėtum, kad būtent tave vadinčiau prezidente. Tačiau nesulauksi, nes tu buvai ir būsi mūsų Mamulė. Pažvelk įdėmiau į Pizanelį. Negi nieko neprimena? Ir vardas Džordžijus, ir amžiaus maždaug tokio paties... – Aragona galva parodė į ant žalsvos sienos kabančią įrėmintą nuotrauką, vienintelę dekoraciją šiame nykiame ir nutriušusiam kabinete, kuriame kriminalistai praleisdavo didelę savo gyvenimo dalį. Paskui kasydamasis nuskustą ir po kvarco lempa įrudusią krūtinę, eksponuojamą pro prasegtus gėlėtus marškinius, jis vėl teatraiškai įsikibo Pizanelio:

– Nagi prisipažink, Prezide, kad infiltravaisi tarp Picofalkonės šunsnukių, kad galėtum geriau tarnauti tėvynei...

Otavija nusprendė nebesivelti į tolesnę polemiką ir sutelkė dėmesį į kompiuterį. Paminėdamas *šunsnukius* Aragona palietė opią temą, kuri lėmė šios įstatymo saugotojų grupės sukūrimą. Kartu ir pravardės paveldėjimą. Visa miesto policija turėjo dingstį apie šį komisariatą atsiliepti įžeidžiamai. Keturi ankstesnieji darbuotojai buvo įsisukę į kokaino platinimą. Otavijai su Pizaneliu teko liudyti šios nusikalstamos veikos pasekmes. Jie vieninteliai buvo palikti iš ankstesnio skyriaus, kai vidaus kontrolės tarnyba ir juos prakošė pro savo rėtį, tik Apvaizdos dėka pavyko tuos pasiutusius žvėris įtikinti, kad juodu nedalyvavo kolegų aferoje. Buvo grasinama šį komisariatą apskritai uždaryti. Tie keturi atsimetėliai farai,

praminti Picofalkonės šunsnukiais, buvo pakeisti naujais. Tačiau gėdos šleifas liko. Vos tik baigus tyrimą, pravarde imta klijuoti naujajai komisariato darbuotojų pamainai. Otavija niekaip nepajėgė su tuo susitaikyti. Tačiau naujoji komanda, sudaryta iš įvairaus kalibro nepritapėlių kitose policijos nuovadose ir susidūrusi su dilema priešintis arba priimti niekinamą pravarde, nusprendė ją paversti savo prekinio ženklu. Kolektyvinę pravarde papildydama ir individualiomis. Nes sykį Aragona pareiškė, kad „išskirtinėms, dėmesio centre esančioms asmenybėms, visada prikljuojamos pravadės“. Otavija nesusilaikė ir pratrūko kvatotis. Šitai jai patiko. Iš tikrųjų ji nepyko ir ant savo šviežiai iškeptos, nors truputį erzinančios pravadės Mamulė. Iš pradžių ketino prieštarauti, bet paskui jai buvo paaiškinta, kad ji iš tiesų yra tikra *mamulė*. Pro jos akis niekas nepraslysdavo, net kai ji visa esybe būdavo įnikusi į numylėtą kompiuterį. Ir kai tik kam nors prisireikdavo informacijos, bemat visi lėkdavo pas ją. Kaip augintiniai pas mamulę. Pagaliau ji ir iš tikrųjų yra mama, augina vaiką. Vienintelė iš kolegų turi mažametį sūnų.

– O kur *Kinas*? Gal bent jo dar nėra? – Aragona nukreipė taidiklį į Džuzepę Lojakoną, išnarpliojusį rezonansinę *Krokodilo* bylą, kuriam prilipino tokią pravarde dėl azijietišku veido bruožu.

– Ne tik yra, bet jau ir dirba, – nekantriai burbtelėjo Otavija. – Po septynių dešimt gautas pranešimas apie buto apiplėšimą, ir Lojakonas jau iškeliaivo.

– Po septynių dešimt? – negalėjo patikėti savo ausimis Aragona. – Tai gal jis ir miega kontoroje?

– Tiksliau, ne jis, o jie. Nes išvyko kartu su Aleks.

Aleks Di Nardo buvo dar viena moteris komandoje. Iš pažiūros trapi ir grakšti mergaičiukė sugebėdavo iš trisdešimties metrų pataikyti į musę. Porą kartų per savaitę po kelias valandas praleisdavo

šaudykloje. Kaipgi dar ją buvo galima praminti, jei ne Calamity\*. „Dabar visi žinos, kad jos reikia bijoti“, – vieną rytą dėstė Aragona žvelgdamas į veidrodėlį ir ryžtingai darbuodamasis šukomis. Jis Elvio stiliumi užšukuodavo priekinę sruogą, ūgiu negalintį pasigirti vyruką ji ne tik vizualiai kilstelėdavo per porą centimetrų, bet ir pridengdavo pavojingu greičiu retėjantį viršugalvį.

– O kaip šefas, Ota? Turbūt nesuklysiu spėjęs, kad ir jis jau čia? – Aragona galva linktelėjo į pusiau praviras komisaro Džidžio Palmos duris. Galiausiai jis nusitaikė patraukti per dantį Frančeską Romaną, dar vieną žmogų kabinete, kaip ir kiti, tyliai žiūrintį į savo kompiuterio ekraną. Šis vyras buvo iš liemens ir iš stuomens, plačiais pečiais ir buliaus sprandu. Jo šaltas ir grėsmingas žvilgsnis veikė kaip nebylus perspėjimas apgalvoti savo žodžius prieš praveriant burną. Perspėjimas visiems kitiems, tik ne Aragonai, kuris tą rytą buvo tiesiog apimtas šišo.

– Heyyy, Halkai! O tu savo pravardę gavai dar gimtajame komisariate, ar ne? Tai dabar, kai užsiknisi, tik pažalioji visas ir dryksti marškinius ant krūtinės...

– Žiūrėk, kad taviškių nenuplėščiau. Beje, klaikių... – niūriai suburbėjo Romanas.

– Šitie marškiniai kainuoja tiek pat, kiek visų jūsų skudurai kartu sudėjus. Tik tu esi senamadis provincialas, kuris nepagauna šiuolaikinės mados. Tačiau būtent dėl tokio stiliaus nuo manęs neneša faru per kilometrą, kaip nuo jūsų. Ir, beje, jei kalbame apie pravardes, manoji turėtų būti Serpikas\*\*. Nes aš – iš akies trauktas Al Pačinas.

– Gal greičiau Al Kretinas, – patikslino Romanas. – Ir tavimi dėtas vadovaučiausi taisykle – mažiau kalbu, mažiau nusišneku.

\* Jane Calamity – XIX a. JAV laukinių vakarų didvyrė, garsėjusi drąsa ir taiklumu.

\*\* *Serpikas* – amerikiečių kriminalinė drama, kurioje pagrindinį vaidmenį atlieka Alas Pačinas.

Taip, ir į policininką tu nepanašus, veikiau į bankrutavusio kabareto šokėją.

– Tavo požiūrio galiojimo laikas pasibaigęs, ir tiek žinių, – užsigavęs dėbtelejo Aragona. – Tau nesuprasti, kad ir policijoje padvelkė nauji vėjai, ir tokie kaip tu pavirs išnykusių dinozaurų fosilijomis. Nes, kaip žinai...

Kabinete suskambo telefonas.



### III

Komisaras Luidžis Palma – sutrumpintai Džidžis – pakėlė akis nuo priešais paskleistų popierių stengdamasis atskirti iš už pusiau pravertų durų sklindančius balsus.

Jis laikėsi taisyklės nedirbti uždaręs durų, kad kolegos jaustųsi galintys bet kada užėiti. Tačiau vienos iš dvejų jo kabineto durų vėrėsi tiesiai į buvusį kavos kambarį, jo nurodymu dabar pertvarkytą į darbo. Čia jis susodino visus savo skyriaus rekrūtus. Iš šalies komisaro ketinimas sutelkti kolektyvą galėjo pasirodyti kaip mėginimas visus turėti po akimis. Jis baiminosi, kad tai galėjo sukelti priešingą efektą – principas „pirmas tarp lygiųjų“ gali būti supras-tas kaip principas – „didysis brolis stebi tave“, jei kam nors pasi-rodys, kad vadas užsiima ne užduočių formulavimu, o pavaldinių pasiklausymu.

Tačiau, kad ir kaip stengtumeisi, rizika būti klaidingai supras-tam visada yra. Jis žinojo, jog lengva nebus. Per paskutinį susitiki-mą dėl paskyrimo į Picofalkonę, kvestorius visaip bandė atkalbėti Palmą. Toks kaip jis karjerą darantis specialistas anksčiau ar vėliau būtų gavęs geresnį ir gerokai prestižiškesnį postą, kuriame perspek-tyva realizuoti neabejotinus gabumus atsivertų plačiau.

Tačiau Palma nemėgo ieškoti lengvesnių kelių. Ir, tiesą sakant, nelabai turėjo iš ko rinktis. Tik kvestorius visų aplinkybių nežinojo.

Karjera Palmą domino kur kas mažiau, nei buvo galima manyti sprendžiant iš jo visiško atsidavimo darbui. Tiesa buvo ir ta, kad be darbo jis daugiau nieko neturėjo.

Palma neseniai buvo palaidojęs tėvus – jie tiesiog iškeliavo vienas paskui kitą. Jie jau buvo senyvo amžiaus, nes kai Luidžis gimė, tėvas buvo perlipęs į šeštą, motina – į penktą dešimtį ir jis save vadino „senukų vaiku“. Komisarų vyresnysis brolis kentėjo nuo Dau-no sindromo ir mirė tesulaukęs dvidešimties, šeimos narių širdyse palikęs atvirą žaizdą, kuri visus tuos metus taip ir neužgijo. Palma norėjo šeimos, vaikų, bet jo žmona, gydytoja, irgi buvo visiškai pasiaukojusi darbui ir šeimai planuoti laiko nebeužteko. Taip jų santykiuose atsirado įtrūkis, kuris ilgainiui tik gilėjo, ir kai jie nusprendė pagyventi atskirai, o vėliau ir visai išsiskirti, toks sprendimas abiem atnešė didelį palengvėjimą.

Priėjęs tokį tašką Palma mėgino susivokti, kas laukia toliau. Jautrus, švelnus ir komunikabilus žmogus, likęs be tėvų ir nesukūręs savo šeimos... Žmogus šaudo, Dievas kulka gauda.

Tačiau jis turėjo įgimtų gabumų vadovauti, tad jo naujaja šeima tapo darbas. Aišku, jo atsidavimas buvo pastebėtas, Palma paskirtas vicekomisarų nedideliame ir ramiame priemiesčio policijos skyriuje, kurio sunkiai sergantis komisaras suteikė galimybę jam tapti jauniausiu ir sparčiausiai karjerą darančiu funkcionieriumi miesto policijoje.

Senajam komisarui pralaimėjus kovą su liga, Palma tikėjosi, kad bus paaugštintas ir liks nuolatinis vadovu. To tikėjosi ir jo pavaldiniai, kurių dauguma buvo vyresni už jį ir vertino jo nuoširdumą ir kuklumą. Deja, šiame pasaulyje daromi ne vien logiški ir teisingi sprendimai. Iš kito miesto buvo atsiųsta tituluotesnė ir didesnė Romos politinį palaikymą turinti ponija.

Tačiau ne pyktis ar pavydas lėmė jo sprendimą išeiti. Jis tiesiog suprato, kad našiai dirbti nepavyks. Reikėjo trauktis, nes jam

pasilikus pareigūnai būtų ignoravę naująją vadovę ir kaskart taręsi tik su juo – gerai pažįstančiu savo apylinkę, žmones ir vietinių galių pusiausvyrą.

Kaip tik tuo metu nuskambėjusi Picofalkonės istorija sudavė skaudų smūgį miesto policijos įvaizdžiui. Kaip ir daugelį kolegų, nuo ryto iki vakaro per skausmus ir negandas kariaujančių su visuotine degradacija, voratinkliu apraizgiusia miestą pačių jo gyventojų pastangomis, Palmą apėmė didelis apmaudas ir pyktis. Todėl sužinojęs apie kvestoriaus ketinimą uždaryti šį komisariatą – tai būtų rodę, kad kova pralaimėta – nusprendė pasipriešinti.

Ir pasiprašė čia paskiriamas.

Žinoma, tai buvo impulsyvus poelgis. Ir, be abejo, rizikingas. Bet kartu tai buvo veiksmas, kuriuo jis pamėgino iš mirties taško pajudinti ne tik savo karjerą, bet ir iš dalies savo gyvenimą. Nauja vieta reiškė naują realybę. Naujus žmones. Savotišką naujos šeimos regimybę.

Ištekliai, kuriais jis buvo aprūpintas, neįžiebė vilčių pasiekti aukštų rezultatų. Keturi šunsnukiai, pripažinti kaltais dėl prekybos narkotikais ir ištekšti iš komisariato, buvo pakeisti keturiais, kuriais, pasinaudoję proga, bemat atsikratė kiti komisariatai. Aragona – proteguojamas netikša, stokojantis gerų manierų, akiplėša, pasikėlęs ir šiurkštus. Neperprantamoji Di Nardo, pyškinanti iš pistoleto komisariate. Tyleneis Romanas, nesuvaldantis įniršio priepuolių ir savo smagia rankele už gerklės griebiantis ir įtariamuosius, ir kolegas. Ir Lojakonas... Tas sicilietis, pravardžiuojamas *Kinu* dėl azijietišku akių. Ne, jo atvejis kitas, Palma pats jį pasikvietė. Aišku, Di Vinčencas, ankstesnis Lojakono bosas, troško jo atsikratyti. Mat inspektorius buvo perkeltas į Neapolį su prasta reputacija, sugadinta teisėtvarkai pasidavusio mafijozo, kuris, nors ir nepateikė jokių įrodymų, pareiškė, kad Lojakonas palaiko ryšius su mafija.

Už tokius nuopuolius teisėsaugos sistemoje niekas nedovanodavo. Bet Palma pats galėjo įsitikinti, kaip dirba Lojakonas, kai buvo gaudomas Krokodilas, serijinis žudikas, prieš keliolika mėnesių terorizavęs miestą. Tada jis pamatė, kaip sumaniai, aistringai ir emociškai įsitraukęs dirba inspektorius. Tokiomis savybėmis pasižyminčius žmones Palma norėjo matyti aplink save, tokius bruožus laikė būtinais šiam darbui.

Na, ir paskutiniai du, kuriems teko atlaikyti vidaus kontrolės tarnybos apsiaustį, parodė esą anaip tol ne balastas.

Vicekomisaras Pizanelis, pagyvenęs žmogus, žinojo absoliučiai viską, ką būtina žinoti policininkui apie savo apylinkę, nes iš čia buvo kilęs ir čia dirbęs visą gyvenimą. Tai buvo doras ir empatiškas vyras, naudingos ir plačios informacijos šaltinis, savo pagalba kompensuojantis nesusicementavusio kolektyvo žinių apie naująjį darbo rajoną trūkumą. Jei ne jo manija narplioti įtartinas savižudybes, būtų buvęs tobulas bendradarbis.

Jei kalbėsime apie Otaviją, tai Palma iš pradžių svarstė, ar nevertėtų ir jos įtraukti į operatyvinį darbą. Bet vėliau turėjo pripažinti, kad savo vietoje ji nepakeičiama. Jos meistriškumas informacinėse technologijose ir gebėjimas surasti reikiamą informaciją prilygdavo operatyvininkų veiklai gatvėje, o kartais būdavo net naudingesnis. Otavijos pastangomis būdavo sutaupoma marios laiko, nes ji akimirksniu iškapstydavo tai, kas kitu atveju būtų pareikalavę didžiulių pastangų.

Antra vertus, klausydamasis iš Aragonos kvailysčių besikvatojančios moters, Palma turėjo pripažinti, kad jos buvimas čia pat, gretimame kabinete, jam buvo labai malonus.

Jis buvo pernelyg patyręs, kad nenujaustų gresiančio pavojaus, kai elementarus pasitenkinimas išvysti darbe mielą veidą ima virsti šiuo tuo gilesniu. Palmos misija buvo vadovauti šiai kriminalistų

grupei, atkurti komisariato reputaciją ir paversti jį gerai funkcionuojančia įstaiga. Otavijos misija buvo atlikti užduotis pagal savo kompetenciją. Bet kokios kitos priežastys, dėl kurių jie būtų norėję kas rytą eiti į darbą, būtų buvusios žalingos jiems abiem. Pagaliau Palma buvo laisvas, bet Otavija turėjo šeimą ir augino sūnų, turintį autizmo sutrikimą.

Nors gal tai tebuvo jo fantazijos. Gal tos moters šypsena, atidumas, švelni balso intonacija, kai kreipdavosi į jį – visa tai tebuvo jo vaizduotės padarinys, gal jis matė ir girdėjo taip, kaip norėjo, kad būtų. Gal tai tebuvo jo iliuzija. Pernelyg daug naktų praleista ant biuro sofutės be jokio nori grįžti į apkuistą vieno kambario butą, kurio liežuvis nesivertė vadinti namais, pernelyg daug sekmadienių praleista geriant alų priešais televizorių ir nė nematant, kas per jį rodoma, pernelyg daug prisiminimų, virstančių tokiais išblukusiais epizodais, kad net apima nerimastinga abejonė, ar jie nėra tyčia vaizduotės sukurti, kad užpildytų atsivėrusią tuštumą.

Ne intymumo trūkumas buvo bėda, seksas be jausmų Palmai buvo beprasmis. Kai kas keli mėnesiai, nelauždamas tradicijų, susibėgdavo senų, dar nuo mokyklos laikų likusių draugų būrelis, Palmai vis tekdavo klausytis jų pašaipų, neva jo požiūris kaip senojo tikybos mokytojo, kuris mėgino įkvėpti spuoguotiems ir brendimo įelektrintiems paaugliams dvasinio gyvenimo džiaugsmų. Kad ir kaip ten buvo, jis lengvai prieinamos paguodos nieiškojo. Komisaras troško užpildyti savo vienatvę, bet abejojo, ar pasisektų tai padaryti su kito vyro žmona, turinčia savo šeimą, savo bėdas ir savo gyvenimo ritmą.

Vis dėlto šie racionalūs argumentai kaskart subliūksdavo ryte vėl išvydus anksčiau už visus į darbą atvykusios Otavijos veidą. Jie apgailėtinais suduždavo į tūkstantį šukių, įkūnijančių po mažytę slapto malonumo dalelę. *Ir kas čia tokio*, kirbėdavo nesąmoningas

pasiteisinimas, *jei ribos neperžengiamos? Jei neatskleidi savo jausmų, jei nemėgini nieko keisti ir savo elgesiu nerodai jokių ženklų, leidžiančių manyti, jog su kolege sieja ne vien profesiniai interesai?* Žinojo meluojąs sau, tačiau nenorėjo pernelyg savęs tramdyti. Be to, nebūtų žinojęs, kaip tai daryti.

Otavijai atsiliesius telefonu, Palma šypsodamasis klausėsi šilto balso tembro, prie kurio buvo bepriprantąs.

Tačiau netrukus šypsena išnyko.

## IV

*Rytas policininkams yra vagysčių nusiaubtų vietų lankymo metas,* galvojo Lojakonas, siaura gatvele skindamasis kelią tarp prekystalius atidarantių réksmingų gatvės prekeivių, pašėlusiais manevrais nardantių motorolerių ir apsimiegojusių vaikų, ant pečių tempiančių kuprines į mokyklą. Vagysčių padariniai iškylo į paviršių su patekančia ryto saule, pabudinančia pailsėjusią žmogaus sąmonę, kad ji išsivadavusi nuo miego likučių atsidurtų košmare, suvokusi, kad tapo auka.

*Tokie nusikaltimai padaro ne vien daiktinę žalą,* mąstė inspektorius. Jie sutrypia žmogaus saugumo jausmą ir atveria kartų supratimą, kad užrakintos durys neapsaugo nuo prievartos, kurios tiek daug skausmo ir baimės pilname pasaulyje. Tu tampi nusikaltimų statistikos dalimi, tu – kuris galbūt niekad nebuvai nusikaltęs ir manei, kad ta bjaurastis tavęs niekad nepalies, kad nusikalstamumas yra kažkur už tavo gyvenenos ribų. Tokie įvykiai atneša pabaigą tavo ramybei, paniekina tavo gyvenimo tvarką, kurią puoselėjai lyg asmeninę oazę ir laikei neliečiama.

Bjaurus jausmas apima policininką, kai tenka įžengti į tokią skriaudą patyrusius namus. Jautiesi atsakingas už tai, kas įvyko, beveik skolingas už tai, kad neapsaugojai to iš tavęs besitikinčiųjų. Nukentėjusiojo žvilgsnyje visada matai tylaus priekaišto užuominą.

Aš moku mokesčius, lyg bylotų tos akys, sąžiningai plušu ir sukuo-  
si lyg voverė rate sunkiai sudurdamas galą su galu. Dalis to mano  
uždirbto atlygio atitenka tau. Ir štai ką už tai gaunu – suverstus namus ir vagies rankomis išneštus ne tik mano vertingiausias daiktus, bet ir namų ramybę. Sutik, policininke, kad ir tu esi kaltas. Kur tu buvai, kai buvo vagiama mano ramybė ir saugumas? Turbūt atspū-  
tęs miegojai virškindamas vakarienę, apmokėtą iš mano mokesčių.

Lojakonas pasitikslino adresą, kurį buvo užsirašęs ant lape-  
lio. Suskambus telefonui, biure buvo tik jis, Otavija ir tuo metu  
beįžengianti Di Nardo – jo naujieji kolegos vyturiai iš Picofalkonės.  
Tik nebuvo tikras, ar jie ankstyvi iš atsidavimo darbui, ar dėl kokių  
nors asmeninių rūpesčių. Į policiją paskambinusio žmogaus dia-  
lektas buvo toks stiprus, kad inspektorius nieko nesuprato ir buvo  
priverstas ragelį perduoti Aleks.

Lojakonas pasisuko į kolegę parodydamas ieškomą namo laip-  
tinę. Ši linktelėjo į susispietusį būrelį žioplių, be kurių neapsieina  
joks svarbesnis įvykis. Keli metrai už jų stovėjo policijos automo-  
bilis ir į dureles atsirėmęs uniformuotas pareigūnas sukryžiuotomis  
rankomis. Linktelėjo pasisveikindamas su kolegomis.

Keista mergina, toji Di Nardo. Nepasakysi, kad kiti ne tokie,  
įskaitant ir patį Lojakoną. Bet ji kažkokia mįslinga. Dailių bruo-  
žų, grakščios figūros, tylenė, ji spinduliavo sutramdytą energiją,  
lyg būtų pasirengusi bet kurią akimirką transformuotis į ką nors  
kitą. Iš paskalų nešiotjo Aragonos Lojakonas girdėjo istoriją apie  
Di Nardo šūvį komisariate ir lengvai kulkos grybštelėtą policininką,  
tačiau į detales nesigilino – pagaliau ar yra bent vienas iš Picofalko-  
nės be dėmelės biografijoje?

Minčių srautas jam išdavikiškai pakišo buvusių namų vaizdelį,  
saulėje ir šešėliuose skendinčią Sicilijos provinciją, vėjo atneštą  
jūros kvapą ir žydinčius migdolus. Ir Di Fedės, buvusio mokyklos



draugo, vėliau tapusio mafijozu, liudijimą, apvertusį Lojakono gyvenimą.

*Ne viskas pasikeitė į blogą*, mąstė inspektorius, stengdamasis prisibrauti pro žmonių užtvaną į vidinį kiemą, kuriame matėsi plati laiptų aikštelė. Pavyzdžiui, atsiskleidė tikrasis Sonios, buvusios žmonos, išsižadėjusios savo vyro ir niekad nepraleidžiančios progos net ir per retus pokalbius telefonu apipilti jį pamazgomis ir apkalinti dėl visų gyvenimo blogybių, būdas. Be to, jis sutiko naujų žmonių, dabartinių savo kolegų, kurių kitomis aplinkybėmis nebūtų pažinęs. Ir netgi santykiei su dukra Marinela pasikeitė. Dideliam jo džiaugsmui.

Ilgus mėnesius neturėjo net galimybės šnektelėti su dukra, nes Sonia buvo užblokavusi tėvo ir dukros ryšius. Mergaitė dar nebuvo keturiolikos ir tėvas jos ilgėjosi, kaip dar nieko gyvenime, kentėjo kone fiziškai. Paskui po truputį jų ryšys atsikūrė, pokalbiai telefonu ilgėjo ir prieš porą mėnesių Lojakonas sutiko dukrą prie savo būsto, permerktą lietaus ir jo belaukiančią. Po n-tojo kivrčio su motina Marinela tiesiog pabėgo iš namų ir atvažiavo ieškoti ramaus prieglobsčio, kurio manė niekad neberasianti.

*Bet ne viskas taip paprasta*, mąstė inspektorius. Išvykdamas paliko švelnią ir jautrią mergaitę, kuri mėgo su draugėmis žaisti ponias, mėgdžioti kavutes ir *šopingus*, matuotis mamos drabužius ir kikenti priešais veidrodį. O dabar ši mažylė virto mažakalbe, mašlia, juodus drabužius mėgstančia mergina, panašiomis į tėvo migdolo formos akimis, slepiančiomis neįskaitomas mintis. Lojakonas nežinojo, kiek truks dukters viešnagė, ir nedrįso to klausti. Marinela buvo pati mieliausia viešnia, ir jis baiminosi kad tik ji neapsigalvotų. Jis pranešė Soniai, kad mergaitė pas jį ir ši galinti būti rami, drauge išklause jam adresuotą priekaištų tiradą. Iš tikrųjų pats nebuvo tikras, ar mergaitė geriau pas jį, nes jis nuolat prapuolęs darbe ir jai

teks vienai pratintis prie naujos aplinkos, ar vis dėlto verčiau grįžti į pažįstamą, nors ir nebemielą miestą.

Žemas Di Nardo balsas pažadino inspektorių iš apmąstymų.

– Įėjimas čia.

Medžio masyvo durys, vienintelės antrame aukšte, buvo paviros. Apskritai šis namas, kaip ir daugelis kitų centrinėje miesto dalyje, kadaise priklausė vienai turtingųjų šeimų, vėliau pergyveno kelis amžius trukusį nuosmukį, o dabar kvartale jau seniai buvo įsikūrę gyventojai iš socialinio šešėlio. Tačiau pastarojo dešimtmečio nekilnojamojo turto krizė ir auganti būsto paklausa aplink miesto centrą pristabdė šią prastą tendenciją ir visas rajonas buvo beatgaunęs anų laikų prestižą. Grafičiais išterliotos namų sienos buvo uždažytos, atsilaupęs tinkas užteptas nauju, o prašmatnumas senoviniams kiemeliams sugražintas prisodinus rožių ir hortenzijų, kurios šią šiltą gegužę, rodės, sprogs nuo žiedų.

Apartamentai, kuriuose įvyko apiplėšimas, buvo išsidėstę beletaže. Skirtingai nuo kitų, jie nebuvo suskaidyti į mažesnio ploto vienetus, kuriuos lengviau parduoti ar išnuomoti kaip butus ir biurus, vadinas, turėjo būti ištis erdvūs. Virš durų buvo pakabinta stebėjimo kamera, Di Nardo ją iškart pastebėjo. Ji atkreipė Lojakono dėmesį ir į durų užraktą, ant kurio nebuvo jokių laužimosi žymių. Laitų aikštelę apšviečiantis didelis langas irgi atrodė sandariai uždarytas, į marmurinę palangę suleistais skląščiais. Servetėle paėmęs už rankenėlės, Lojakonas pravėrė langą ir apžvelgė kiemą. Ant langinės buvo pritvirtinta ornamentuota žalvarinė lentelė su užrašu: „S. Paraskandolas.“

Prie įėjimo į butą laukiantis uniformotas policininkas kariškai atidavė pagarbą atvykusiems kolegoms.

– Laba diena, mano pavardė Rispas. Mes persiuntėme pranešimą iš centrinio operatyvinio valdymo skyriaus ir atvykome čia maždaug prieš dvidešimt minučių.

Erdvi fojė jungėsi su prieškambariu, o iš jo dešinėje pusėje buvo įėjimas į kambarį, greičiausiai – svetainę. Jau iš koridoriaus buvo matyti ant grindų išmėtyti drabužiai, krepšiai ir suvenyrai. Prie durų stovėjo du lagaminai, vienas medžiaginis, kitas odinis, su ratukais, abu uždaryti.

– Čia šeimininkų lagaminai, – tarė Rispas. – Jie šįryt grįžo iš Iskijos ir pamatė šį jovalą. Juodu štai ten, svetainėje.

Aleks pirštu parodė Lojakonui į kitas vaizdo kameras, panašias į matytąją iš lauko pusės ir pakabintas taip, kad nekristų į akis – su įmontuotais judesio davikliais ir sujungtas su signalizacija. Tikrai neapkaltinsi šio „S. Paraskandolo“, kad ir kas jis būtų, atsainiu požiūriu į apsaugą. Net jei tas požiūris jam ne itin pagelbėjo.

Iš svetainės gilumos girdėjosi monotoniškas kūkčiojimas. Kažkas verkė.

Lojakonas ir pasuko ten, o Aleks paskui jį.



**ĮSIGYKITE  
KNYGĄ DABAR**

 **knygos.lt**